

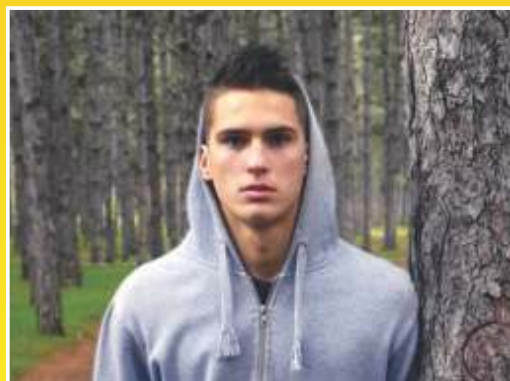
ДОМ УЧЕНИКА СРЕДЬИХ ШКОЛА “ЯГОДИНА”

Дом УЧО 33

Март, 2015.год.

ОНИ НАС ПОНОСЕ СВЕТОМ

СТЕФАН ВЕЉА – патент за разбијање тромба

Новосадском матуранту, Стефану Вељи, ученику Гимназије „Јован Јовановић Змај“ награда изумитеља у Бриселу 19. новембар 2014.

Његов патент за разбијање тромба победио у конкуренцији преко 40 иновација у области заштите здравља.

Још помало збуњен и изненађен чињеницом да је сада освајач главне награде, симпатични Веља у разговору за „Новости“ стидљиво открива да, ипак, није имао претерано велика очекивања и да га је вест из Брисела силно обрадовала.

- Најсрећнији бих био када би овај патент почео да се примењује у лечењу пацијената са кардиоваскуларним проблемима и тиме буде спасено много живота - каже Веља, додајући да је на идеји „тромб гарда“ радио шест месеци. - Уверен сам да у Србији има пуно добрих стручњака, који би могли да раде на његовом усавршавању.

Објашњавајући принцип рада свог изума, регистрованог у националном Заводу за заштиту интелектуалне својине, млади Новосађанин предочава да је задатак „тромб гарда“, када се убаци у крвни суд, да заустави и разбије тромб и спречи фаталне последице. Вељин проналазак је величине стента, има електрични чип, а сама основа је од пластике, док је мрежа од легуре нитанола.

На идеју да се упусти у проналазачку авантуру, матурант специјалног математичког смера чувене Јовине гимназије, како каже дошао када су његовом оцу Јовану откривена два тромба у ноzi. У глави му се врзало неколико идеја, али се одлучио за ову, победничку.

- Разговарао сам са неколико кардиолога и они су ми објаснили неке корисне ствари из медицине - прича наш саговорник. - Много су ми помогли и другари из разреда и пријатељи, којима сам причао о својим идејама да начиним патент, и све њихове сугестије и мишљења сам веома уважавао. То ми је, као и подршка породице, пуно значило. Без превеликих очекивања, али са потајном надом да ће „тромб гард“ привући пажњу, млади Новосађанин је у Брисел послао свој генијални рад, заједно са плакатом, који је дизајнирала мама Тања. Платили су котизацију 7.600 евра за фестивал, али за одлазак на светску смотру проналазача нису имали новца.

Када је прошле суботе зазвонио телефон у стану Вељиних, а представник „Еуреке“ за Балкан саопштио да је Стефан управо добио прву награду, његова мама није могла да поверује. Стефану, који је био у школи, одмах је послала СМС поруку на коју је одговорио са три упитника.

ОРДЕН И ЗВАЊЕ ВИТЕЗА

МЛАДИ проналазач осим Златне медаље у Бриселу, добио је и Орден првог реда Краљевине Белгије и звање витеза, и засад је најмлађи власник тог признања. Новосадском матуранту је награду доделило и румунско министарство за развој и иновације, као и московски Институт за иновације. У шесточланој екипи Србије на јуниорској научној олимпијади у Јужноафричкој Републици пре три године био је и Стефан Веља, тада ученик првог разреда, а са великог такмичења се вратио са бронзаном медаљом.

САСВИМ (НЕ)ОБИЧАН МОМАК

МАТУРАНТ Змај Јовине гимназије се спрема за факултет, али још није одлучио где ће студирати. Аплицирао је за Кембриџ, размишља и о студијама у Хелсинкију, а у опцији је и новосадски Природно-математички факултет. Жеља му је - физика. - Погрешно је мишљење да су особе заинтересоване за природне науке посвећене само учењу. Завршио сам и музичку школу, одсек клавир, а научио сам да свирам и гитару - истиче Стефан, напомињући да увек нађе времена за дружења и изласке са пријатељима и девојком, али и да се бави спортом.

(Текст позајмљен са нета)

МОЈ ИЗБОР ТЕКСТА

Одлагање задовољења

Једна тридесетогодишња финансијска службеница се жалила психологу Скоту да читавих неколико месеци одуговлачи са послом. Прошла је бројна тестирања, али проблем није био решен. Једног дана, Скот је упитао „Волите ли колаче?“, одговорила је да воли. „Који део колача највише волите“, наставио је, „Колач или чоколадни прелив“. „Ох, прелив, наравно.“ одговорила је. „А како се једе колач?“, упитао је осећајући се као најтупавији психолог на свету. „Ја прво поједем прелив“, одговорила је.

С њених навика у једењу колача прешли су на анализу њених пословних навика и открили су да она прво решава лакше послове, док се преосталих шест сати одлучује да пређе на онај тежи део. Предложио јој да примора себе да прво заврши део посла који је мање пријатан, а затим да пријатно проведе преосталих шест сати. Сматрао је да сат времена мучења, праћено са шест сати уживања, вреди више него обрнуто. Сложила се са њим и уз снажну вољу престала је да одуговлачи.

Одлагање задовољења је процес планирања патње и задовољства у животу, понекад чак и са пет година. На пример, понекад се дете игра са другом и предложи да нешто раде на смену. Дозволиће другу да то прво уради тако да ће оно само уживати тек касније када на њега дође ред. У узрасту од шест година, деца могу почети да једу прво колач, а затим прелив или шлаг. Ова рана способност да се одложи задовољење продужава се кроз основну школу, нарочито кроз навику писања домаћих задатака.

Већ са дванаест година могу да седну и ураде домаћи без родитељске опомене пре него што почну да гледају ТВ програм.

У петнаестој и шеснаестој години, овакво понашање се очекује и сматра се нормалним. Док многи поседују добро развијену способност одлагања задовољења, нека деца као да је уопште не поседују. Они су најчешће, проблематични ученици. Упркос просечној или чак натпросечној интелигенцији, њихове оцене су лоше, једноставно зато што не раде. Они лако одлуче да не оду у школу или побегну са неког часа и то одлагање се преноси на њихов даљи живот. Касније то може тешко да се промени, јер ти људи пружају отпор свим покушајима промене чак и ако оне долазе од стране пријатеља или са топлином. Ова, наизглед, небитна особина може да доведе до лоших бракова, несрећа, порока и психијатријских болница. Још увек наука није утврдила због чега је то тако, али већина аргумената показује да је главни узрок квалитет родитељског утицаја.

Избор Јелена Милошевић - Скот Тек „Пут којим се ређа иде“

АНКЕТА : НА ЧЕМУ СТОЈИ НЕБО?

Немања Маринковић 211- Ставили мајстори шпрајцеве.

Душан Јовановић 410- На трачевима.

Жана Мариана Прокић- На нашим сновима, амбицијама или машти.

Никола Драгутиновић - На великим количинама ничега.

Сања Цвијетић 408- На нама, изнад наше главе.

Софија Петровић 407 - На својим великим ногама.

Данијел Милановић- Стоји на усијаним стубовима.

Катарина Ивановић- Небо не стоји, оно лети.

Сваке секунде маше својим невидљивим крилима и тако се одржава.

Кристина Радојковић- На својим љубичастим облацима.

Тамара Миљковић- Не стоји, трчи маратон.

Душан Миленковић- Једноставно невидљиво лети, не престаје.

Урош Вучковић- Па ми га држимо у својој машти.

Душан Радовић- Не стоји, увек хода.

Јована Брећковић- Излежава се цео дан, лежи.

Александра Милановић- Ја га често видим изнад моје главе.

Јелена Стојановић- Не стоји ни на чему, оно не постоји.

Ана Маринковић- На људима који су лоши.

Јелена Милошевић- На нашим очекивањима и надањима

Сашка Никодијевић- Кроз нашу машту је оно присутно свугда.

Сашка Никодијевић

Шта те чини срећном/им?

У годинама које попут зрна песка прелазе из једног дела пешчаног сата у други и не могу се вратити, свако трага за срећом. Песак почиње да тече када се родимо, али немамо пуно зрна на располагању. Многи кажу да уче и раде како би једног дана били срећни. Много је и оних који не примећују да срећу можемо пронаћи и у малим стварима, осмеху, разговору. Треба се трудити да свако зрно песка буде испуњено смехом. У свему треба тражити срећу, јер ћемо на тај начин бити задовољни собом и околностима које нас окружују. Срећним нас може учинити и научено градиво или пак оно које тек треба савладати. Ако на тај начин будемо посматрали поједине околности оне нам се више неће чинити тешким. Ми смо индивидуе које се разликују. Свет, као и живот не би био занимљив када се не бисмо разликовали. Наши ставови, погледи на свет као и укуси су различити па тако и ствари које нас чине срећним. Редови који су пред вама скривају ставове појединих становника дома о срећи и о стварима које њих чине срећним.

Катарина Ивановић: „Срећна сам када ујутру устанем, а сунчеви зраци се пробијају кроз прозор.“

Марија Антић: „Срећном ме чини то кад видим да су срећни они људи које највише волим тј. моја породица и најбоља пријатељица а такође ме чини срећном када ја неког учиним срећним па осетим неку топлину која ме испуњава.“

Андријана Златковић: „Сви смо по нечему различити, сви имамо различите циљеве, различите могућности, али сви срећу и задовољство показујемо на исти начин са великим осмехом на лицу. Ја сам најсрећнија када су људи који ме окружују са осмехом на лицу, јер њихова срећа и задовољство су и моја срећа и задовољство.“

Тања Милошевић: „Јоој, то је више пута било, али се ја и даље двоумим шта је то у ствари, можда сам срећна када су особе поред мене срећне, понекад када себи купим нешто што ми се јако свиђа и што одувек желим, али понекад и добра књига и мало тишине и самоће је сасвим довољно да будем срећна.“

Никола Драгутиновић: „Срећним ме чини љубав, осмех на лицу мени драгих особа, добро и хумано дело које учиним, а ништа ме не чини срећнијим него љубав коју добијем за узврат, јер на тај начин знам да значим некоме и управо због тога осећам се као да ми је цео свет на длану. Поред тога и након лоших дана у животу, када извучем неко искуство или поуку из тога увек, али увек извучем себи осмех на лицу и наравно због тога будем срећан.“

Маријана Лакетић: „Срећном ме чини загрљај вољене особе, као и добар провод са друштвом. Од изразите важности ми је и добар успех у школи тако да ме добре оцене

чине срећном. И важна порука ме може учинити срећном као и подршка породице и добар шопинг.“

Слађан Ђокић: „За мене је срећа онај диван осећај када се ујутру пробудим и отворим очи. Онај савршени осећај када нови дан започнем гледајући мени драга лица и дописујући се са драгим особама које су далеко од мене, у другом граду, држави, селу. Сваки осмех, савет, лепа реч, критика добијена од најбољег друга или другарице, родитеља, брата, сестре. Све то чини ме живим, а самим тим и срећим!

Александар Андрејевић: „Првенствено ме срећним чине моји или ти породица. Сестра Александра и Андреа. Мама и тата. Срећа је јако битна у животу. Неко је има мало више а неко мало мање.“

Алекса Дундић: „Музика ме чини срећним. Осећам се дивно док певам и свирам. Уживам у томе.“

Ана Митић: „Срећном ме чини моја породица. Срећном ме чине моји пријатељи. Када се смејемо и шалимо заједно. Срећном ме чине моји кућни љубимци. Њих обожавам. Срећном ме чине и добре оцене. Срећа се изражава смехом. Зато смејте се што више.“

Димитрије Станојевић: „То је тешко питање, јер данас и сами не знамо шта нас чини срећним. Сматрам да се срећа крије у малим стварима.“

Сашка: „Породица, јер су једини људи који вам пружају љубав искрену.“

Клара Гајић: „Типично за мене; спавање.“

Стефан Ђорђевић: „Друштво - јер када сам са њима увек сам срећан, насмејан и пун позитивне енергије.“

Александар Милетић: „Особе које се налазе око мене, сви моји пријатељи.“

Жана Мариана Прокић

ЈЕЛЕНА ЛАЗИЋ

Воли да чита, воли колаче, природу, цвеће и поштује правила

Велики број људи брине о нама током нашег боравка у Дому. Васпитачи нам помажу да спознамо своје потенцијале. Дају нам савете везане за учење и лични напредак. Теткице брину о хигијени просторија у којима боравимо. Домари су задужени за санирање кварова док кувари брину о нашим оброцима. Сви свој посао вредно обављају.

Једна од куварица која марљиво ради свој посао јесте Јелена. Иначе Јелена је један од највернијих читалаца нашег часописа, па јој зато посвећујемо ове странице:

Зашто сте изабрали ово занимање?

Волим да кувам. Кување ме испуњава. Почела сам да радим са осамнаест година. Већ петнаест година радим у дому. То време је заиста јако брзо прошло, јер када радите посао који волите, време пролази муњевитом брзином. Уживам у сваком тренутку проведену у кихињи.

Шта од хране највише волите да спремате у дому?

Волим да спремам гулаш. Приметила сам да њега највише волите од свих јела која су на менију, јер се он у најмањој количини баци.

Које је Ваше омиљено јело?

Волим да кувам за друге, али исто тако и за себе. Од сланих јела највише волим подварак. Што се салата тиче, омиљена ми је парадајз салата. Уживам и у спремању слаткиша, као и у њиховом конзумирању. Од свих многобројних послатица највише волим „Пуслица“ тарту.

Да ли мислите да је важно да ученици не прескачу оброке?

Непрескакање оброка је од изразите важности, поготово доручка јер је он најважнији оброк који ће вам омогућити највећу количину енергије потребну за дан. Здрава исхрана је саставни и важан део здравог живота. Из тог разлога киоске треба да заобилазе у широком луку. Воће, поврће и наравно супа, која је прва на линији, треба да конзумирају у што већој мери.

Да сте ученик шта бисте избацили са домског менија?

Ништа не бих избацила, јер су сва јела укусна и здрава, што је најважније. Једино би ми недостајали слаткиши, па бих пожелела да они буду на менију.

Да ли постоји могућност да се и слаткиши нађу на домском менију?

Можемо да се потрудимо да заједничким снагама апелујемо надлежнима да добијате више слаткиша.

Колико је важно да поштујемо правила у трпезарији?

Правила би требало да се поштују, јер ако неко узме више него што му следује догоди се да за друге недостаје. Када имамо вишак хране увек је радо дамо ученицима.

Какви су услови рада били пре петнаест година када сте почели да радите, а какви су

сада?

Када сам почела да радим храна је била знатно оскуднија. Било је много мање меса. Тада није било ни чоколадица као сада. Имамо обећање од директора да ћемо за наредну школску годину да добијемо савремену кухињу. За сада имамо само једну савремену пећницу која се зове „Конвектомат“.

- Можете ли да поделите неку анегдоту са нама?

Једном приликом док сам била на паузи ученица са праксе је дошла и рекла: „Зове те онај.“ Када сам отишла да проверим није било никог. Али ме је она упорно звала. Пошто није знала да каже „Конвектомат“ за нову пећницу рекла је зове те „кувар пиштаљка.“ Заиста има доста анегдота. Сетила сам се још једне. Једном приликом ми је ученица Јелена Милошевић рекла: „Код ових жена може све, ти понекад вичеш, али опет и код тебе може све.“

- Да ли су по Вашем мишљењу нове генерације боље?

Живимо у садашњем тренутку и ви сте најбоља генерација.

- Шта бисте могли још да нам кажете о себи? Имате ли хоби?

У животу ме много боли неправда и увек због тога западам у невољу. Многи кажу: „Пусти, проћи ће!“ Али ја мислим да је то болест свих нас, а свака болест мора да се лечи, јер у супротној напредује.

Волим да читам. Омиљена књига ми је „Ана Карењина“. Последње што сам прочитала био је роман „Човек који није желео да воли“. Сем читања које ми омоућује нова сазнања и релаксацију, уживам и у вожњи бицикла. Волим природу. Уживам и у гајењу цвећа, од којих највише волим **бордо ружу**.

Што се посла тиче много сам научила од свог садашњег шефа, а од млађих генерација мислим да ће Анђела Митић бити један од бољих куvara.

- Хвала Јелена. После ових одговора, надамо се да су Вас ученици боље упознали и да ћемо се због тога боље разумети.

Жана Мариана Трокић

О МОТИВАЦИЈИ

Кад је Новак Ђоковић имао 14 год. Енглеска је у њему препознала ТАЛЕНАТ

Понудили су му ПРИМАМЉИВ УГОВОР да прими енглеско држављанство.

На нашу срећу није то урадио!

Шта Новак поводом тога каже:

имали су много боље услове, не бих бринуо ни о чему везаном за тренинг и материјална средства, али можда су ме баш те ТЕШКОЋЕ које сам имао ОЈАЧАЛЕ и МОТИВИСАЛЕ да дођем доведе. Можда ми је баш све оно што су моји родитељи морали да жртвују због мене, дало снагу да више тренирам и да не одустанем. Јер да сам прешао тада да играм за њих, шта бих добио? Па ја сам и овако најбољи, а ови лоши и тешки услови су ми можда и помогли да постанем ово што јесам.

Зато, кад нам је тешко, помислимо само: „КО ЗНА ЗАШТО ЈЕ ОВО ДОБРО“!!!

АНЂЕЛА ТАШКОВИЋ - А - Ш

А-Антигона-зато што моја цимерка чита Антигону

Б-Бетон, предмет у мојој школи

В-Волети неког, волим своју мајку

Г-Галеб чоколада, јела сам је јуче

Д-Дом, зато што ће ми пуно недостајати

Ђ-Ђеврек, једем га када немам паре

Е-Ева прва жена, радили смо у понедељак

Адама и Еву из филозофије

Ж-Жар, најлепше пљескавице праве тамо

З-Зона Замфирова- познати српски филм
 И-Инжењер- моје будуће занимање
 Ј-Јогурт, имали смо га јуче за доручак
 К-Компјутер, свакодневна употреба
 Л-Лисица, најлукавија животиња
 Љ-Љубав- то ми је прво пало на памет

М-Мрак,
 највише се
 плашим
 мрака
 Н-Новак
 Ђоковић,
 најбољи
 тенисер
 света
 Њ-
 Њушкало,
 има их

доста по Дому
 О-Оториноларингологија
 П-Праг, једва чекам да идем тамо на
 екскурзију
 Р-Реал Мадрид, омиљени фудбалски клуб
 С-Стана, Антићева мајка
 Т-Том и Џери, омиљени цртани
 Ћ-Ћуран, симбол града Јагодина
 У-Успех, увек тежим ка њему
 Ф-Филозофирање, мрзим када неко
 филозофира
 Х-Храна, ''обожавам'' домску храну
 Ц-Црни облак-страница на фб-у на којој
 читамо цитате
 Ч- Чаробни штапић, када бих га имала
 помогла бих сиромашнима...
 Џ-Џимба, радник у Дому
 Ш-Школа, завршавам је за 3 месеца

Васпитачица Лидија Матић - мој живот у дому

Имам 25 година и из Кончарева сам. Кад сам завршила основну школу нисам имала појма чиме желим да се бавим у будућности, али једно сам знала - средње школе у Јагодини нису биле оно што желим. Мој сан је био Нови Сад. По препоруци родитеља уписујем Саобраћајну школу „Пинки“ - смер техничар ПТТ саобраћаја. Речено ми је да ћу живети у Дому. Нисам много бринула око тога, јер ме није ни занимало. Било је само битно то да ћу наредне 4 године имати ту част да живим у српској Атини. ☺

4 године у „Бранковом колу“ су биле најлепши период у мом животу. Колико је суза ту проливано, колико радости и среће подељено, колико сушених пилића, џемова од вишања и галета поједено... ☺ После кратке адаптације, Дом сам схватила на један начин и тиме сам се водила до краја 4. године - ја сам на екскурзији сваки дан и у међувремену ћу нешто и научити (ово је као требало да значи „у међувремену ћу ићи у школу“). Ако се питате да ли сам бежала из Дома, јесам - једном, чисто из радозналости, да видим како и то изгледа, какав је осећај; али сам увек више волела да будем у дворишту Дома, са друговима и другарицама, да причамо, певамо, играмо кошарку и да се картамо.

Дом је оставио, као што сам већ рекла, велики печат у мом животу, у мом развоју. У Дому ће се мамине мазе осамосталити, стидљиви ослободити, овде ћете пронаћи пријатеља за цео живот, али ће вам се и са многим драгим људима путеви раздвојити... Овде ћете можда заволети цвеклу (ја сам је у Дому заволела), овде ће вас другарице мотивисати да прве приђете дечку, овде ћете можда прву цигарету запалити, можда први пут запевати пред микрофоном... А можда нећете хтети да икад одете из Дома, као што ја нисам хтела и ето ме сада опет у Дому, само у неком другом и у некој другој улози... И срећна сам... ☺

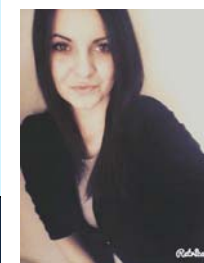

Лићко ☺

АНКЕТА: Шта је декадент?

Човек коме није до живота. - Жана Мариана
Трокић 402
Неко ко воли декадни систем- Сања
Цвијетић 408
То је смрдљив, покварен зуб.- Данијел
Милановић 110
Човек који је утучен, по мало луд. - Катарина
Ивановић 403
Справа која може да ради 10 ствари у исто
време- Сашка Никодијевић 407
Па то је црвена паста за зубе.- Кристина
Радојковић 306
Неки посебан специјалитет, који је љут.-
Тамара Миљковић 404
Зубна ординација Дека.- Душан Миленковић
Уметник или књижевник.- Катарина

Димитријевић 404
Па не знам, можда када човек тужан.- Урош
Вучковић 201
Па крава која стално пасе, по имену
Деканка- Јелена Стојановић 306
Особа која ништа не воли.- Владанка
Радисављевић 308
Сарма са пуно меса - Емилија Павичић 405
Дете које не зна само да обрише нос - Јована
Срећковић 406
Уморан човек који избегава свет.- Душан
Јовановић 110
Кад срце престане да куца.-
Александра Милановић 406
Па то је деда студент који
има 50. година

Одговор:

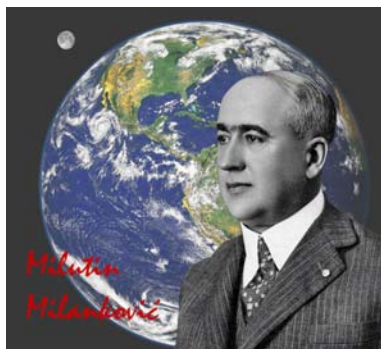
1.. Декадент је човек који је безвољан, утучен, уморан човек који бежи од реалног живота; Онај који пропада, посрнуо, деморалисан; који нема више воље да живи; **Декаденција - постепено пропадање или слабљење неког појединца, организације, културе, друштва или цивилизације изазвано претераном уживању у луксузу, те заједно са њим везаном губитку некадашњих моралних и других темељних начела.** Концепт је популарност стекао у европској историографији 18. века када се управо кроз тај процес настојала објаснити пропаст Римског Царства, а затим и нестанак других некад моћних држава и цивилизација

Сашка Никодијевић

О мотивацији: МИХАЈЛО ПУТИН

Када сам се искрцао пре четрдесет и осам година у Касл Гардену, имао сам у џепу свега пет центи. И да сам уместо пет центи донео пет стотина долара, моја судбина у новој, мени потпуно непозатој земљи, не би била ништа друкчија. Млади досељеник, као што сам тада био ја и не почиње ништа док не потроши сав новац који је понео собом. Ја сам донео пет центи и одмах сам их потрошио на један комад пите од шљива, што је у ствари била назови пита. У њој је било мање шљива, а више коштица! А да сам донео и пет стотина долара, требало би ми само мало више времена да их утрошим, вероватно на сличне ствари, а борба за опстанак која ме је очекивала остала би иста. За младог досељеника и није несрећа да се овде искрца без пребијене паре у џепу; за младог човека уопште није несрећа бити без новца, ако се одлучио да сам себи крчи пут самосталном животу, под условом да у себи има довољно снаге да савлада све тешкоће са којима ће се сукобити.

О мотивацији МИЛУТИН МИЛАНКОВИЋ

„Нисам се бринуо о томе како се стичу паре, већ како се стичу знања” – Милутин Миланковић

- Вратио се из Беча да помогне отварање првог УНИВЕРЗИТЕТА у Београду 1909. – и ради за 10 пута мању плату него што је имао у Бечу.

- Живео је у време и првог и другог светског рата. – цео први светски рат је провео у заробљеништву у Будимпешти бавећи се

научним делом:

„Иза мене су се затворила тешка гвоздена врата... Седох на кревет, обазрах се око себе и почео да мислим о свом новом друштвеном положају... У мом ручном коферу који сам понео са собом налазили су се моји већ штампани или тек започети радови о моме космичком проблему; ту је било и чисте хартије. Почех да прелиставам те списе, узех у руке своје верно перо, стадох да пишем и рачунам... Када сам после поноћи погледао око себе, било ми је потребно неко време да схватим где се то налазим. Мала соба учинила ми се као пријатно уточиште за једну ноћ током мог путовања у васиону.“

НАШ АЛЕКСАНДАР ЈАНКОВИЋ

Воли природу, жели да буде креативан и успешан

Од скоро је у нашој Кући младих. Сви га познају – Александар Јанковић.

За наш часопис је радо пристао: „да мало проћаскамо”

О сестри

С поносом прича о старијој сестри по оцу која има 40 година и живи у Бразилу. Тамо је отишла због кик бокса. Тај спорт је научила од оца, а тренирала је и карате и већ са 15 година имала црни појас „седми дан”. Била је члан „Палминих тигрова”, „Црвене звезде”, била првакиња Србије, а онда ју је пут одвео пут Бразила где је такође била успешна и првакиња Јужне Америке.

Александра не занима кик бокс, он више воли спортове који нису агресивни. Волео би да проба да игра тенис и иако је физички слаб, мисли да би могао, јер је како каже „брз”. Слабијег је здравља, још од рођења: родио се са осам месеци и имао проблема са плућима, „али је прегурао” све и нада се да ће прегурати и друге проблеме у животу. Највероватније због тога има завидно знање о лековитом биљу: бере и једе сремуш и печурке.

О природи

Често иде у природу, сам или са оцем да бере лековито биље: кантарион, хајдучку траву, мајчину душицу, кичицу (за срце). Приметио је и ружну навику и некултуру неких људи који беру лековите биљке тако што не мисле да их сачувају за наредне године него их чупају и газе. Он заиста воли природу и много зна о њој. Својим знањем о лековитости биљака одушевио би и професора Туовића, (нема никог у дому ко није пробао или бар чуо за чувени Туовићев чај), а Александар препоручује компот

од дивљих јабука и оскоруша. Ученицима који бацају јабуке, саветује да од њих направе здрав

сок у блендеру уместо што купују кока колу и друге вештачке сокове - то је научио од тетке. Пита од коприва коју прави његова мајка и поховане коприве за њега су праве послastiце и извори гвожђа и снаге.

Сваком би препоручио бар 2 сата боравка у природи на свежем ваздуху да удишу боровину. Он се тако инхалира, а зна да прави и мелем од борових иглица.

Кад је код куће помаже оцу или вози бицикл.

Пут до школе

У првом полугођу није често ишао у школу због болести и превоза. Станује 1км од аутобуске станице па му се тад дешавало да се због кише, верта, мрза и снега разболи, или би се успавао и закасни за аутобус. Због цене карте бар у једном правцу је стопирао. Из града га је често возио кући пријатељ.

Сада му је лакше да иде у школу из дома. Цимери и садашњи и први су му били добри.

Интересовања

Када је дошао у канцеларију да са интернета скине нешто за српски и одушевио је васпитачицу ДК како се баш својски трудио и стрпљиво уређивао слике и текстове. Сам каже да би волео да уређује новине, да сређује слике и да „буде креативан“. Има примедбе на неке слике у новинама- АЛО које би „лепше урадио“. Иначе у новинама чита вицеове и рецепте, јер како каже: „ја као конобар морам да знам од чега је неко јело састављено и шта да препоручим гостима.“

Највећу срећу у дому му причињава музичка секција, јер жели да научи да свира бубњеве.

Још много ствари интересује Александра.....

Анегдоте:

Испричао нам је анегдоту о цимеру: када је цимеру зазвонио аларм на телефону да га пробуди, он је пружио руку да га искључи, мислећи да је на доњем кревету и онако бунован - пао. Невоља је била што је био на спратном кревету. Срећом се све добро завршило. Александар се нада да цимер због овог неће да се наљути.

Једном је ушао у канцеларију у папучама и шорцу. Док су га васпитачи критиковали како је то некултурно, он је покајнички савио главу и кад су завршили с критикама рекао је: „Хвала што ме саветујете“. Тако је задобио симпатије васпитача.

Ми му од срца желимо да буде здрав, да се лепо дружимо овде у дому, да редовно иде у школу и учи па да једног дана буде задовољан и успешан. Мисао коју је изабрао за крај:

„Тајна успеха није да човек ради оно што воли, већ да воли оно што ради.“

ДК

Особа која руши стереотипе - Сузана Миленковић Принц

За фудбал се слободно може рећи да је најпопуларнији спорт међу мушком популацијом. За девојке није специфично да воле ту врсту спорта, али као у свему тако и у фудбалу постоје изузеци. Једна од припадница женског пола која нема никаквих предрасуда према фудбалу јесте моја цимерка Сузана Миленковић. Суза је ученица друге године нискоградње ЕГШ „Никола Тесла“.

-Сузо, колико ти спорт значи?

„Много. Из садашње перспективе могу рећи да ми је то смисао живота. Фудбал ми је посебно драг. У њему сам се пронашла. Фудбал тренирам већ осам година. Пред тога играм и стони тенис, али је фудбал ипак нешто што више волим и што ми много значи. Не могу да замислим један свој дан без фудбала. Точињем да мислим да

без фудбала мој живот не би имао пуно смисла. Сматрам да је спорт користан за организам и да се свако у своје слободно време њиме треба бавити."

-Зашто си изабрала фудбал?

Фудбал ме испуњава. Лопта је мој велики пријатељ. У комшилуку сам била једина девојчица. Увек сам посматрала дечаке како трче за лоптом. Једног дана сам им се придружила и тада је почела чаролија која траје и дан данас. Када сам кренула у школу више сам се дружила са дечацима и због тога су ме девојчице избегавале. Мене то није пуно дотичало јер сам са дечацима имала више тема за разговор. Увек после школе бисмо играли фудбал док су ме све девојчице због тога исмевале. Данас им буде жао када ја са истим тим дечацима прослављам постигнуте голове.

-Где тренутно тренираш?

"Тренирам у „ЖФК Јагодина“. Тренер често уме да каже да сам међу најбољим играчицама. Те речи су ми јак ветар у леђа и покретач за нове победе. Сваки гол је додатни корак ка остварењу мог сна. Маштам о томе да заиграм за Фудбалску репрезентацију Србије и била бих јако срећна када би се то догодило, а до тада ми остаје да трчећи за лоптом и проливајући зној хрлим ка свом циљу са надом да ће осванути дан који већ дуго чекам. Школа је ипак важнија, али фудбал је лакши део."

Суза је једна јако скромна особа. Увек је насмејана и спремна за шалу. Мени је посебно драга. Често јој кажем да има озбиљан вишак енергије. Од мене и наших цимерки је добила надимак Принц. Порекло надимка је јако занимљиво. Једног јутра сам јој рекла да има дивне плаве очи. Када сам јој уделила комплимент осмехнула се и рекла да она нема само плаве очи већ и одређену дозу плаве крви. Након те реченице коју је изговорила све четири смо почеле да се смејемо. Онда сам ја са широким осмехом на лицу рекла: „Имамо принцезу у соби. Сузо ти си наша принцеза.“ На шта је она додала: „Не, ја нисам принцеза, ја сам принц!“ Од тог јутра Суза је у нашој соби познатија као Принц.

Приликом упознавања рекла сам јој да је особа која руши стереотипе. Од срца јој желим да постане успешна фудбалерка и да пуним плућима живи свој сан.

ЖМТ (402)

ИВОНА и БОГДАН од А до Ш

А - АЗБУКА од А -Ш

Б - БУКВАР - прва прочитана књига

В - ВОЗ - „Из куће ја на улицу излетео Ива, сав задихан, захуктао ко локомотива ....

Г - ГУАРАНА - млади је пију а није здрава

Д - ДУНДИЋ - зато што добро свира гитару.

Ђ - ЂУРЂЕВДАН - зато што је 5 дана после првог маја.

Е - ЕПИДЕМИЈА - стално је присутна у дому.

Ж - ЖИРАЋА - има дугачак врат.

З - ЗЕЦ, леп кућни љубимац.

И - ИГЛА - има рупицу за конач.

Ј - ЈОВАНА - Богданова мама.

К - КОКИЦЕ, добре су уз филм.

Л - ЛОПТА за кошарку.

Љ - ЉУБАВ - то је бљак.

М - МИТА, јер има протезу.

Н - НАОЧАРЕ за сунце

Њ - ЊИВА, зато што Богдан воли да је обрађује.

О - ОД кад сте заједно? - Зато што то Мита стално пита - ха ха ха

П - ПАТРИКА има витамин „Ц“

Р - РИБЊАК, зато што имамо где да пецамо.

С - СВЕКРВА, рекла ми је да сам лепа ха ха

Т - ТРАКТОР, прошлост, садашњост и будућност.

Ђ - ЂУМУР, јер њим потпаљујемо роштиљ.

У - УРОШ, зовемо га „зец“.

Ф - ФОРЕ И ФАЗОНИ.

Х - ХУМОР - ко га не воли?

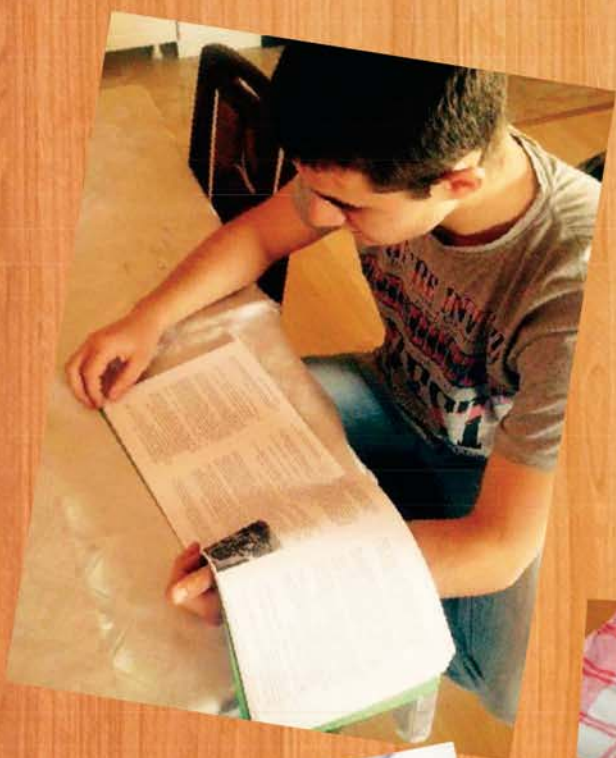
Ц - ЦИГАРЕ

Ч - ЧИВАВА - нема мањег пса.

Џ - ЏЕМТЕР или пуловер.

Ш - ШИШАЊЕ, јер је филм реалан.

Ивона Гојковић 414 и Богдан Станојевић 109

КО ЈЕ СА
КЊ

ТАЈ УСПР

ВИЈЕН НАД ИГОМ РАВНО ХОДА

Висина

Треба ми још мало, бар још мало горе
да се попнем, само да уловим још који.
Рано легнем, ал ме ипак муче ноћне море.
Још увек сам низак, а усправно стојим!
Треба ми још мало, бар још мало горе.

Кад се друштво зеза нисам хтео да се мерим,
Знам да сам најнижи, и то мора неко!
Ја сам био биберче, а они сви звери.
Главу, две, сви виши, а ја сам још чеко, и
кад се друштво зеза нисам хтео да се мерим.

Иако сам виши, и знам да ми тепа,
некако ме боцне када ми то каже.
А добра је, стварно, изнутра је лепа,
Може бар у том тренутку клиначки да слаже,
Иако сам виши, и знам да ми тепа.

Сви смо сад порасли. Добро, како који.
Нико више неће да гледа те ствари.
Али ја јошувек тако центиметре бројим,
И мислим да ћу вечно, све док не остарим,
Јер сви смо сад порасли. Добро, како који.

Стефан Љубомировић

**Песма СТЕФАНА ЛАЗАРЕВИЋА „ВОЛИМ ТЕ“ на конкурс у Мркоњић граду
проглашена НАЈОСЕЋАЈНИЈОМ ЉУБАВНОМ ПЕСМОМ**

У капу од жеља срамежљиво милујем
маслачак.
Невини пољупци нежно се дарују мени.
Волим те!
Хиљаде свитаца расутих по црнилу,
теже сједињењу кроз раздрагану игру пролећа.
Мокрим улицама без даха јурим да се окупам
у загрљају чистијем од истине.
Када бих пожелео више постао бих ништа,
јер све у вези тебе одише савршенством.
Волим те!
Волим те више од силе која ме у животу држи,
од сунца,
од гравитације,
од себе самог.
Како је лепо волети наглас и
рећи волим те са смислом пуним.

Волим те.
Волим те.
Ако ми и досади да постојим,
неће ми досадити да те волим.
Како не разумеш да разум ништавно гледа
на љубав.

Да тело очекује спајање
а душа давање
Ја ништа од тебе не тражим.
Ни да будеш моја.
Нити да знаш да постојим.
Нити да разумеш срце што прескаче често.
Довољно је само ово.
Волим те. Волим те. Волим те

ПОГЛЕДАЈТЕ је и ПОСЛУШАЈТЕ на:
www.youtube.com/watch?v=LvrWiUIgRq4

На срећу све више студената учествује у животу нашег Дома ученика, улепшавају нам забавне вечери својом свирком, учешћем на маскенбалу, песмама, а неретко помажу у учењу, показују математику и друге предмете, или као старија браћа штите и дају савете млађим ученицима. Уосталом, зато дом често зовемо и "Кућа младих" и у овом броју нашим читаоцима представљамо још једног студента: Стефана Љубомировића.

Стефан Љубомировић, наш студент

свестран, авантуриста, воли путовање возом ...

Стефан нас је својом песмом "Висина", на лирској вечери освојио, слатко насмејао и научио како да наизглед "ману" претворимо у нашу предност и врлину.

Долази из Ниша, има, како он каже "већ" 21 годину. Друга је година на Факултету педагошких наука у Јагодини, и будући учитељ, како то његов смер тренутно каже. Има још доста времена до посла, тако да не може са са сигурношћу да каже да ће бити учитељ, али свакако тај позив види као племениту и одговорну професију која му је

драга и радо би се тиме бавио.

- На питање зашто је уписао овај факултет рекао нам је:

"Како тај позив тражи свестрано биће ту сам се и пронашао јер се бавим и музиком, свирам бубњеве, гитару и клавир, цртам, пишем песме, бавим се спортом рекреативно, али редовно и играм "breakdance", плес који родитељи зову просто вратоломије.

Од свега чиме се бавим такмичио сам се само у плесу, па чак и био тренер те врсте плеса као средњошколац. Завршио сам гимназију, општи смер и био одличан ученик."

- Како Стефан види себе:

"Авантуриста сам донекле, јер сам и средњу школу завршио ван Ниша, а ево и студирам овде, и ово је већ шеста година како нисам код куће. Упознајем нове људе, различите менталитете, нове градове. Посебно волим да путујем возом, где увек упознам неког, или га уопште не упознам, али разменим силна мишљења и ставове и учиним то путовање краће.

И Јагодину видим као још једну од станица у свом животу, јер већ на мастер студијама не знам где ћу бити."

- Шта за Стефана значи Дом:

"Дом бих препоручио свакоме ко жели да се припреми за живот онакав какав је у ствари. У дому твој степен толеранције мора да порасте, твоја моћ прилагођавања, твој

социјални живот и тако даље. Јер дом је скуп јако различитих људи на једном месту, и ако дом функционише како треба, значи да у њему живе добри људи, људи спремни за живот. Пошто сам, како сам већ навео, већ шест година у дому (средњошколском а затим и студентском) морам признати да се осећам завидно самосталније од појединих које познајем, а који нису никад на дужи напустили свој град, а камо ли свој дом. Зато из искуства свима желим да бар једном у животу доживе неко време ван куће са тотално непознатим људима у новом граду, и гарантујем да се неће покајати."

За крај, захваљујемо Стефану на досадашњој сарадњи, радујемо се новим дружењима с њим, желимо му сву срећу коју заслужује, а судећи по мисли коју је издвојио, могли би да се угледамо на њега:

"Радите на себи, јер то никад није губљење времена".

ПОЗИТИВНО ЦИНКАРЕЊЕ

Ружица Кошанин - Милица Милошевић је прави пријатељ - кад ми је било најтеже и када сам хтела да се вратим у Краљево, причала ми је о добрим и лошим странама када би отишла- причала ми је вицeve и мамила ми осмех када сам то најмање очекивала. Загрлила ме је и тада сам све тужно и лоше заборавила.

Невена Петровић - Девојке из 412, моје цимерке ме увек пазе када сам болесна. :-D

Милица Ђокић - Моја цимерка Ана Митић је увек уз мене и кад ми је лепо и кад сам тужна, она ме теши.

Тања Милошевић - Хвала Ивани Србуљевић зато што ми увек позајми нес, кад ми треба.

Наташа Тодоровић - Желим да похвалим своју групну васпитачицу Лидију Матић. Познајем је већ две године и слободно могу да кажем да је она једна дивна особа и васпитачица. Насмејана је увек и својом ведрином позитивно утиче на околину. Пре свега би да је похвалим због тога што је увек ту за мене и за друге ученике дома. Помагала ми је у најтежим ситуацијама, тешила ме због момка, охрабривала због лоших оцена, делила савете због многих проблема и проблемчића. Наравно, увек ми даје оправдање, због чега је и највише волим (шала, наравно). Стварно не знам како бих уопште опстала у интернату без ње. Васпитачице, најбољи сте!!!!

Даница Обрадовић и Јелена Милојевић302 - желимо да се захвалимо **Јелени Лазаревић** зато што нам стално пере шоље и кува кафу и никад јој ништа није тешко и цимерки **Даници Миросављевић**, зато што нас увек обрадује храном од куће - СЛАТКИШИМА.

Јелена Кркић - желим да се захвалим цимеркама **Анђели, Јелени и Кристини** зато што су ми помагале око свега што ми је требало кад сам повредила ногу, као и **Милошу Стојадиновићу, Антић Немањи, Игору Ђорђевићу, Хацићу** зато што су ми помагали на степеништу и давали ми креме да мажем ногу.

Сандра и Ема - похваљујемо **Јекси Јелену Лазаревић** зато што је у учионици и пре времена учења у 7:30 и 14:30. и **Ану Петровић** зато што нам сваки пут кад има пропусницу, из града донесе храну кад огладнимо око поноћи.

Сандра - похваљујем **Ему** зато што је мој бодигард, увек ме чува и носи ми ствари.

Ема - похваљујем **Сандру** зато што ме увек чешка кад сам нервозна па се ја тако брзо смирим.

БИСЕР: Лазаревић улази у васпитачку канцеларију видно изнервиран: - Професорка, хоћете ли да вратите камере, да видим ко ми је улазио у собу? - Зашто, да ли ти је неко нешто украо? - Јесте! - још љуће одговара ученик - Шта? - Две коцке шећера. - ??!!

Који факултет планираш да упишеш?

Свако од нас се током живота нађе на великом броју раскрсница. Након завршене основне школе треба донети одлуку коју средњу школу ћеш похађати. Након четворогодишњег корачања путем који изабереш долазиш до још једне раскрснице, која од тебе захтева озбиљност и одлучност. Та раскрсница је једна од најважнијих у животу. Неко бира лакши пут, само што **некад лакши пут није и добар пут. Изабравши погрешан пут облачиш мантил незадовољства.** Мало је оних који могу марљиво радити посао који не воле. Како би се посао обављао са осмехом на лицу и задовољством у срцу потребно је да одлука буде права. Приликом доношења исте треба укључити срце али исто тако и разум. Срце ће нас одвести до избора који нам је драг, односно до посла који волимо, док ће нам разум показати пут до занимања које је финансијски исплативо. Једино се јединством оба долази до апсолутног успеха.

У данашње време је важно имати диплому у рукама, стечену на факултету. Пут до ње није једноставан, али чињеница да она може отворити многа врата даје ветар у леђа свима који се налазе на том путу. Велики је број матураната Куће младих који желе да наставе корачање стазом образовања, на чијем је крају знање, а самим тим и диплома. Прави избор захтева велику храброст.

Али исто тако има о оних који желе да се одмах после средње школе запосле. Поштујемо свачији избор и желимо им пуно успеха на том путу, јер најгоре је не бити свестан избора и не борити се за своју будућност.

С тога погледајте одлуке неких од најхрабријих матураната Куће младих.

Тања Милошевић: „У плану ми је да упишем Правни факултет у Крагујевцу. Сматрам да имам добру основу за тај факултет, а и моја интересовања су везана за права.“

Никола Драгутиновић: „Једна од мојих највећих животних жеља одувек је била да упишем медицину. Још од малих ногу био сам у константном контакту са медицином и свим добрим и

лошим стварима које она пружа. Да бих успео у томе и постао оно што желим, односно доктор, конкурисаћу општу медицину на Медицинском факултету у Крагујевцу. Знам да је то један од тежих факултета, траје бар шест година плус специјализација, али ја себе никада нисам видео ни на један други начин. Зато свима поручујем да се на муци познају јунаци."

Тијана Василијевић: „Полагаћу пријемни за руски језик и туризмологију. Руски језик бих уписала зато што волим источну културу, док је туризмологија један од мојих избора због моје љубави према путовањима, а и посао је пун новина."

Александра Николић: „Желим да postanем менаџер за информационе технологије. Сматрам да је то тражено занимање и да има перспективе за све који одлуче да постану део тог сектора."

Јелена Ђорђевић: „Планирам да наставим школовање. Уписаћу Грађевински факултет у Нишу. Завршавам средњу грађевинску школу и желим да наставим у том правцу. Доста чланова моје породице се бави тим послом, а ја ћу им бити шеф ☺."

Милош Стојадиновић: „Уписаћу ДИФ јер тренирам фудбал и волим спорт."

Марија Алексић: „Уписаћу Високу медицинску школу у Ћуприји, јер школовање не траје дуго и себе видим у том послу."

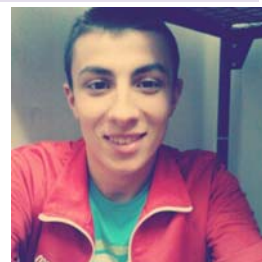
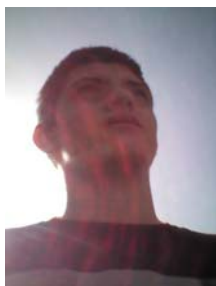
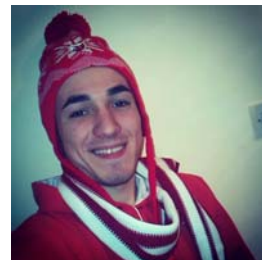
Микица Арсић: „Уписаћу Факултет Државне безбедности, са жељом да једног дана postanем министар унутрашњих послова."

Анђела Ташковић: „Уписаћу Грађевински факултет у Нишу. Мој отац се бави грађевином и ја желим да пођем његовим стопама."

Стефан Маленовић: „Уписаћу ДИФ. Од седме године тренирам фудбал. Себе најбоље видим у улози тренера."

Марко Обрадовић: „Планирам да упишем грађевину у Београду. Мислим да се у том послу доста новца може зарадити."

Драгана Цветковић - планирам медицину да студирам. Посао у Црвеном крсту ми је помогао да се лакше одлучим и пронађем себе у том послу.

Хаџић Ђорђе и Добросављевић Данијел електротехнички, Тадија Петронијевић архитектуру, Јевтић Никола грађевински, Јеремић Немања социологију - психологију, Ема 304- криминалистику, Јелена 304- биологију, Сандра 304- педагошки, Даница Милосављевић 302- безбедност, Даница Обрадовић 302- права, Јелена Милојевић 302- медицину, Јелена Јелић 303 и Живковић Милан географију. Јована Новичић 301- права, Катарина економију, Марина биологију. Остали још нису одлучили.

ЖМТТ

ВОЛИМ КЊИГЕ

Интернет користи и ја га користим, али књиге волим. Волим да је додирнем, окренем у рукама, прелистам и омиришем, да подвучем, да савијем врх стране, да испресујем цвет, да у њој држим драгу фотографију, да је целу испишем са „добра књига“, „ову књигу морате прочитати“, да је позајмим комшиници, да је купим пријатељици да напишем

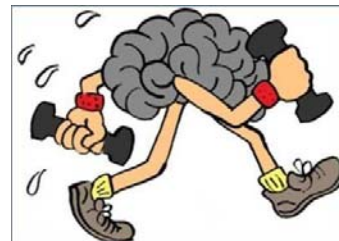
посвету, да идем на сајам књига, да завири у антикварницу, да је загрлим и приљубим уз срце, да је ставим испод јастука без страха да ће да ме озрачи, да ми падне на груди или испод кревета, кад заспим са њом, да је затурим, да је изгубим па нађем, да је носим са собом, да седнем на њу, да је и мој пас „прочита“, да је препричавам пријатељима. Волим да читам туђе и маштам да напишем своју, да је поклањам деци за одличан успех.

Углавном кроз књиге уживамо у општењу са надмоћним умовима. У најбољим књигама аутори нам се обраћају, дају нам своје највредније мисли и изливају своју душу у наше. Хвала богу на књигама!
- William Ellery Channing

Задаци за развијање логичког размишљања

1. Ако у поноћ пада киша, може ли се очекивати да ће након 72 сата време бити сунчано ?
2. Миш је удаљен од од свог склоништа 20 корака. Мачка је удаљена од миша 5 скокова. Док мачка једанпут скочи, миш начини 3 корака, али је један скок мачке велик као 10 мишевих корака. Да ли ће мачка ухватити миша?
3. За лонац с поклопцем плаћено је 1.200 динара. Лонац је скупљи од поклопца 1.000 динара. Колико кошта поклопац?
4. Када је бициклиста прешао две трећине пута, пукла му је гума на точку. Преостали део пута прешао је пешице утрошивши двапут више времена него возећи се бициклом. Колико се пута брже кретао бициклом него пешице?
5. За свеску је плаћено 100 динара и још трећину цене свеске. Колика је цена свеске?
6. Отац је старији од сина 3 пута, а син је старији од сестре 3 пута. Колико је година оцу ако збир његових и ћеркиних година износи 50?
7. Када је ученик прочитао половину књиге и још 20 страна остало му је да прочита још трећину књиге. Колко је имала страна имала књига?
8. Када је оцу била 31 година, син је имао 8 година, а сад је отац двапут старији од сина. Колико је сину сада година?
9. Мајка је имала 26 година када је родила кћерку, а 31 годину када је родила сина . Колико данас свако од њих има година ако сви заједно имају 60 година.
10. Напишите 0 помоћу 3 четворке.
11. Два брата, Урош и Марко рођени су истог дана, у истом месту, исте године и од истих родитеља, али нису близанци. Како је то могуће?
12. Брат и сестра су пре 8 година имали заједно 8 година. Колико ће година имати заједно после 8 година?
13. Сину је 9 година , а оцу је 35. Када ће отац бити три пута старији од сина?

1. Решење: Не може, јер ће после 72 сата бити опет 12 сати ноћу, а ноћу сунце не сија
2. Решење: Миш ће умаћи мачки за један корак
3. Решење: Поклопац кошта 100 динара
4. Решење: Бициклиста је прешао пешице трећину пута, тј. двапут мање него бициклом, а утрошио је двапут више времена. Према томе , возио је 4 пута брже него што је ишао пешице
5. Решење: 150 динара
6. Решење: 45 година
7. Решење: 120 страна
8. Решење: 23 године. Отац је старији од сина 23 године. Према томе, син треба имати 23 године да би отац био двапут старији од њега.
9. Решења: Када се родио син кћи је имала 5 година. Укупно кћи и мајка су имале 36 година. $(60 - 36):3=8$. Син 8, кћи 13 и мајка 39 година.
10. Решење: $(4 - 4) \times 4 = 0$
11. Решење: Рођени су као тројке с још једним братом или једном сестром.

12. Решење: И сестра и брат ће после 8 година бити старији за по 16 година и имаће укупно 40 година

13. Решење: Разлика између година и оца и сина остаје стална. Када син буде имао 13 година

БИСЕР: - Зашто вам је соба несређена? Види, ово. Пуна корпа !! - пита васпитачица.

- А то! То је зато што је Драгутинац синоћ био много гладан! - одговара Џаја.

ТЕСТ УПОРНОСТИ: Како изгледа прикупљање материјала за домиНо:

Из угла Жане Мариане Трокић

Током ових неколико месеци урадила сам неколико анкета. Било је доста занимљивих одговора. Неки су били духовити, неки пак озбиљни и јако поучни. Али су мени ипак били најзанимљивији они који нису у складу са задатим питањем. **Тачније, одговори који су заменили тражени одговор :**).

Одговори које сам добила преко ФБ:

„До када треба да пошаљем одговор?“

„Одговорићу ти сутра.“ („мало“)

„У гужви сам тренутно.“

„Тешко је питање.“

„Стао ми је мозак.“

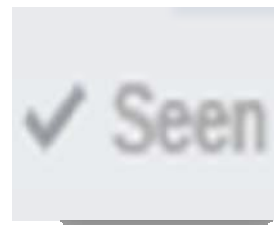
И наравно,

неизоставни

одговор (ако се

тако може

назвати)

А каква су искуства васпитачице ДК:

Кад ученик ОБЕЋА па НОРМАЛНО НЕ УРАДИ оно обећано, не преостаје ништа друго него да се одговор добије на други начин, да се преко ФБ питају они ученици који су **ТРЕНУТНО СТАЛНО** на ФБ.

ПРВИ КОРАК

ДК:Имаш да похвалиш неког за домиНо?

УЧЕНИЦИ

Питајте неког другог.

Важи! (и ово значи НЕ НАДАЈ СЕ)

Сутра ћу, сад не знам где ми је глава.

Ух професорка, где мене нађосте.?

Немам времена (!!?) (а за ФБ има ?!)

Следећи корак:

ДК покушава још једном:

Хајде потруди се. Обрадоваће се кад (ако) то прочитају у домиНу 19.02.2015. 19:43

Сутра ћу, морам да смислим за ту похвалу 19.02.2015. 19:44

До сутра заборављаш као и сви - 19.02.2015. 19:45

Не! Нећу да заборавим Кад радите сутра? 19.02.2015. 19:46

Пошаљи преко фб. хајде и то чудо да видим да нећеш да заборавиш 19.02.2015. 19:48

Доживећете то чудо 19.02.2015. 19:48

Хајде ја у чуда верујем 19.02.2015. 19:49

21.02.2015. 20:38 Данас је прекосутра. Нема чуда

21.02.2015. 23:52 Нисам смислила... Немам појма кога да похвалим!

23.02.2015 9:04 Толико о чуду!

25.02.2015 19:22 Похваљујем Вас - много сте упорни!

НЕМА ВИШЕ КОРАКА зато што су УЧЕНИЦИ : **off chat** **delete friends**

101 разлог зашто те „волим“

Једне ноћи, небитно кад, упознао сам човека о коме сам испричао много прича, заправо, чије сам многе приче препричао. Небројено много ноћи смо провели у причи, испричао ми је све о себи.

А онда, једне ноћи се једноставно није појавио. Дуго га није било, нисам био сигуран да ћу га икад више видети, али сам упорно чекао. Коначно, пре неког времена се појавио. Дошао је да ми исприча нове приче. Рекао ми је да је ова прича о једној Палчици којој никад није умео да каже оно што треба. Колико год да се трудио да јој каже све, није му успевало. Кад год је трабало да

изусти праву реч, језик му се заплитао као да је пијан, жестоко пијан. Уствари, пијан је много лакше успевао да каже све што је хтео и што је једноставно требало бити речено. Није је тражио по ходницима своје душе, у песмама, нити у ноћном небу. Заклео се да после оног пеха неће више бити романтичан. И стварно, баш нигде је није тражио, али то не значи да је није нашао. Или, боље да кажем, наишао на њу.

Појавила се изненада, као у лошим љубавним романима. У почетку је стварно мислио да ће она бити само још једна рецка, још један ожиљак на папиру на коме се налазио списак свих оних са којима је био. И јесте била рецка, али не САМО рецка на папиру или зиду. Постала је друга рецка, други ожиљак на његовом метафоричком срцу, оном које не куца и које се не може видети на рентгену. Од оне прве рецке разликовала се само по томе што је и даље болела. Она прва му је некако прирасла том невидљивом срцу и постала инвентар. После ње није правио глупости, само зато што јој је обећао да неће, а његови унутрашњи демони, жедни алкохола и туче, били су тада гласнији него икад. Ни сам није сигуран како им се одупрео. Најтужније од свега је било то што је и она своју рецку, своје место у његовом срцу зарадила на сличан начин. А помоћ и истину, нашао је тамо где је најмање очекивао, мада ме је замолио да вам то не откријем.

Своју причу, завршио је некако чудно, без правог краја, изгледа да и даље није сигуран шта тачно треба рећи. А, да, наслов ове приче нема везе са њом, зар не? Заправо има. Овај наслов, веже га за део те љубави коју је најмање разумео, и која је била највећа и најболнија лаж за њега.

Немања Маринковић

БИСЕР: - Немања, јеси ли нешто писао на распусту? - Нисам, искрено, нити сам имао воље, нити инспирације.. - То није добро, а опет је и добро, јер обично пишеш кад патиш. Значи добро си?
- Патуцкам, како кад, углавном ме мрзи да дишем хД - То сад није добро.....буди пажљив, Диоген је кад је решио да умре сам зауставио дисање.
- Ма ја нисам решио, мене мрзи и да умрем..
- Е то је добро!!!! Сад ми је лакше!

Испред огласне табле: - Професорка, шта то опет качите? - пита ученик васпитачицу која лепо обавештење. - Качим „створено писмо“ мојим ученицима. Љута сам, па нећу да разговарам са њима. - ????? Који су они срећници - тужно ће ученик.

МОЈИ (ПРВИ) ДАНИ У ДОМУ

Тридесет и први је август. Пробирам се кроз масу непознатих људи док глас моје мајке подрхтавајући изговара,

- Стигли смо. Зар није лепо овде?

- Јесте... Одговорих кроз осмех, додуше лажни и поново се препустих бујици збуњених и уплашених баш као и ја у тим тренуцима. Ишли смо на први састанак са васпитачем наше васпитне групе. Сигуран сам да тада нико није схватио да ће нам овај човек бити вођа наредне четири године и све ове збуњене главе најближа породица у том периоду. Представљање је пролазило брзо, шаблонски, а васпитач је прозивао цимере и додељивао им кључеве од собе. Стрепња, страх, само су нека од тих лоших осећаја које прострује телом и чине те још више нервозним.

А тек они разговори са собом за време те прозивке и нестрпљиво очекивање цимера. Јао, да ли ћу бити са оним дебелим у соби, само не он!? Не, само не онај чудни, делује језиво... Овај је сувише тих, све време има да ћути, не он!

У тренутку када изговре твоје име одузмеш се и док се прибереш да чујеш остатак ни не видиш ко су ти цимери ни како изгледају.

- Стефан Лазаревић 217... Једино сам ово успео да чујем. Соба је била на другом спрату на почетку ходника. После дужег лутања пронашли смо је.

Ко ли ће бити у соби? Да ли стижем први... Никада раније нисам био у дому ученика, како да се понашам? Отац и мајка су ме храбрили да се опустим и уверавали ме да ће све бити у најбољем реду. Отворивши врата моји најгори кошмари од малочас су се обистнили.

Дебели момак од малопре већ је био у соби, мајка му је намештала кревет, а он је увелико мусав, јео неку чоколаду. Онај језиви, приметио сам распаковао се и на његовом кревету стајала је гитара. Знао сам, ту је и онај тихи, мора да буде! Да, и тихи је био ту. Он је дошао последњи. Није се ни поздравио, само је ушао, све време је ћутао, био је уплашенији него остали, бар је тако изгледало.

После сат времена родитељи су отишли и ми цимери остали смо сами. Тишина која је владала првих недељу дана била је језива. Сви смо се устезали, стидели, па чак и плашили једни од других.

Како је време одмицало нећете веровати постали су више од породице. Тихи момак у опште није тако тих, његов дар за песмом и тај чаробни глас увек је увесељавао друге. Ове године смо му ми бивши цимери били подршка на једном музичком такмичењу, Прошао је први круг, једва чекамо следећи. Језиви момак свира гитару, бави се хип-хопом, одличан је ученик, на крају средње у нашој школи био је ђак генерације. Свима нам је помагао око градива и захваљујући његовом дару за објашњавање ми смо били одлични ученици. Онај буцко више није буцко. Одмах након уписа у дом прикључио се рукометној секцији, данас тренира за свој град и јако је добар као голман. Ето...

Очекивали смо једно, добили сасвим друго. Прве недеље у дому жело сам да побегнем главом без обзира, а последње нисам желео да из њега изађем. Ови језиви ликови са почетка су ми постали браћа са којима ћу се дружити до краја живота.

Данас је тридесет и први октобар и за неколико дана уписујем факултет и одабрао сам смештај у дому. Слике од пре четири године ми се ових дана враћају често. Увесељавају ме и веселе па помислих како би било паметно записати их. Једва чекам да почнем нову авантуру, знам биће прелепо...

Стефан Лазаревић

10 НЕВЕРОВАТНИХ USB УРЕЂАЈА (ГЕЏЕТА)

Овог пута вам представљам невероватне, чудне и занимљиве USB геџете који се повезују на рачунар а служе за забаву.

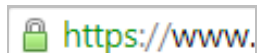
1. USB Вентилатор одличан за мало расхлађивања
2. USB Помоћна LED лампа
3. USB Грејана и расхладна плоча за одржавање и догревање или хлађење напитка.
4. USB Мини микроскоп за преглед веома ситних детаља на предметима
5. USB Распршивач мириса и арома
6. USB Светлећа диско кугла
7. USB Човечуљак за обавештење о пристиглим мејловима тако што лупи чекић о своју главу када стигне емајл.
8. USB Испалљивач ракетица.
9. USB лампа са сјајним честицама
10. USB Секач папира

Милош Кукић 207

7 САВЕТА ЗА БЕЗБЕДНО КОРИШЋЕЊЕ ВЕБА

1. Када се пријављујете на неки сајт где остављате поверљиве информације, гледајте да тај сајт користи **https** протокол.

2. Пожељно је при регистрацији на сајту **погледати услове регистрације** где је наведено које податке сајт тражи од вас и за шта их користи.

3. Избегавајте кликове на рекламне садржаје. Да би сте спречили приказивање рекламних садржаја користите **AdBlock** додатке за ваш веб прегледач.

4. Не отварајте мејлове рекламног садржаја или непознатих особа јер они могу да садрже линк који може да вас одведе на лошу веб адресу и тамо заразите ваш рачунар, осим мејлова за које сте сигурни да потичу са сајтова на које сте се претходно регистровали.

5. Користите Антивирус програме који вас штите од вируса.

6. Када купујете на интернету или преузимате неки садржај прочитајте шта кажу људи који су већ купили производ или преузели садржај.

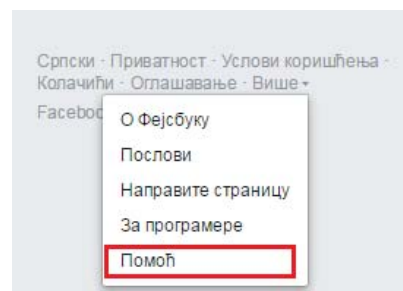
7. На друштвеним мрежама се **не** препоручује да остављате много личних података као што су **ваша адреса, број телефона** и друге поверљиве информације као и да прихватате и комуницирате са особама које не познајете.

Пожељно је и поставити видљивост садржаја вашег профила на само круг ваших пријатеља. Доста ће вам помоћи и ако прочитате **помоћ (Help)** за кориснике на друштвеним мрежама где је све лепо објашњено како мрежа функционише.

ДОДАТНЕ МЕРЕ ЗАШТИТЕ ЛИЧНИХ ПОДАТКА НА ВЕБУ

Користите дугачке лозинке са комбинацијом симбола за регистрацију на сајтовима. Можете користити и већ генерисане лозинке сачињене од комбинације симбола и слова.

И сада ако на вебу будете користили ове кораке безбедности и мало логичког размишљања (дали су стварно неки подаци на неком сајту потребни како нпр. **број телефона, ваша адреса...**), нећете имати проблема са безбедношћу на интернету.

Милош Кукић 207

Насловна страна : наша учионица, 2.стр.наши ученици, 27. стр. дешавања у дому. , 28.стр. фото с маскенбала
средња страна - ЈА <3 књиге - уредио Милош Кукић

Издавач: ДУСШ"Јагодина"

редакција: директор **Марко Маљковић**; осмислила и уредила васпитачица **Драгана Киклић**;васпитач сарадник **Јелена Мартиновић**, Лидија Матић

новинари: студенти **Стефан Лазаревћ**, **Стефан Љубомировић**, ученици: **Милош Кукић**, **Жана Мариана Трокић**, **Немања Маринковић**, **Милица Милошевић**, **Јелена Милошевић**, **Сашка Никодијевић**, **Анђела Ташковић**, **Ивона Гојковић** и **Богдан Станојевић**
фотографије: **Јелена Мартиновић**, **Ана Благојевић**, са ФБ-а ученика;

Штампа: „Златна књига“ - Јагодина,

Тираж 200, кум часописа Ранковић Лазар - први број - новембар 2005.

